

718 (718)

J. P. E. Hartmann, 1838.

Flyv, fugl! flyv o - ver Fu - re - sø - ens

vo - ve! nu kom - mer nat - ten så sort,

alt lig - ger sol bag de dæm - ren - de sko - ve,

da - gen den li - ster sig bort;

skynd dig nu hjem til din fjed - re - de

ma - ge, til de gul - næb - be - de små;

men når i mor - gen du kom - mer til - ba - ge,

sig mig så alt, hvad du så!

- 2 Flyv, fugl! flyv over Furesøens bølge,
stræk dine vinger nu vel!
Ser du to elskende, dem skal du følge,
dybt skal du spejde deres sjæl.
Er jeg en sanger, så bør jeg jo vide
kærligheds smigrende lyst,
alt, hvad et hjerte kan rumme og lide,
burde jo tolke min røst.
- 3 Flyv, fugl! flyv over Furesøens rislen,
kærlighed kalder dig hjem;
sæt dig nu kønt mellem løvbuskens hvislen,
syng så din kærlighed frem!
Kunne, som du, jeg i æteren svømme,
véd jeg nok, hvor gik min flugt;
jeg kan i lunden kun sukke og drømme,
det er min kærligheds frugt.
- 4 Flyv, fugl! flyv over Furesøens vande,
langt, langt bort i det blå!
ensomt i skoven ved fjerneste strande
ser du min favre at gå.
Gulbrune lokker de flagre i vinden,
let er hun, rank som et aks,
øjet er sort, og roser har kinden,
ak! du kan kende hende straks!
- 5 Flyv, fugl! flyv over Furesøens brusen,
dybt drager natten sit suk!
træerne hviske med ængstelig susen,
hilse godnat med et buk!
Har du ej lyttet til mangefold smerte,
selv hos den fjedrede flok?
Sig et godnat til mit bævende hjerte,
sig det, du véd det jo nok?

Chr. Winther.

Af hans »Digte«, 1828.